

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 6. Bonitas diuina in creando, ornando, redimendo homine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

iplos impios efficacissima, nempe infinita Dei bonitas, clementia, & misericordia; quæ ex hoc Petri exemplo elucet. Cur tam multi illecebris Mundi, velut visco inhærent? cur tot consuetudini suæ velut catena alligantur? cur confiteri vel nolunt, vel fide audent? cur ad opera pœnitentiæ manum non applicant? Quia nimirum cum hoc Petro diuite desperant, tam de sua salute, quàm de Dei bonitate. Quoniam autem sciunt, se cæli gaudia profugasse, saltem volunt, dum hîc viuunt, qualescumque demum venari voluptates. Hæc vltima & maxima est catena peccantium, quæ impedit, vt ne effugia quærant, aut remedia euadendi. *Is verò dignus est desperatione, qui de seipso desperat*, ait S. Chryostomus, *ille non iam salutem, neque spem habet. Non in malorum venisse profundum, est graue, dilectissimi: sed postquam veneris, ibi jacere. Non in profunda cecidisse malorum, est impij, sed postquam ceciderit contemnere: propterea debes semper esse sollicitus. Dic mihi, Propterea contemne, quòd vulnera tot habeas incurabilia? Sed nullum est anima vulnus incurabile. In corpore quidem multa sunt talia, in anima verò nullum: & pro illis quidem laborare non desinimus, pro his verò torpemus. Nonne vides latronem, quàm breui tempore curatus est? Quàm citò è Saulo factus S. Paulus, ex Matthæo & Zachæo Publicanis discipuli Christi? ex Magdalena peccatrice pœnitens, ex hodierno Petro desperatissimo etiam miraculis coruscans? Possent quàm plurima exempla huius diuinæ bonitatis adduci, mihi hodie illud sufficeret, quod ad omnes pertinet, mysterium Incarnationis.*

S. Chryso-
stom. 40.

VI.

BONITAS DI-
VINA IN CRE-
ANDO, OR-
NANDO REDE-
MENDO HO-
MINE
Plal. 137.

Ex fide nouimus, Deum antè quàm mundus cõderetur, ab æterno, ex sui ipsius visione & amore fuisse beatum, sibi quæ ipsi sufficientem. Quod probè sciens Dauid aiebat: *Dixi Domino, Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non egos.* Cùm ergo ex seipso omnia habeat, nihil prorsus, extra se, amare illi opus fuit, vltro vtilitatis vel beatitudinis suæ respectu. Tanta illius est bonitas, vt nihilominus priùs, quàm essemus, adeoque mereri aliquid poteramus, nos iam amaret, & ex nihilo educeret, totque naturalibus, & supernaturalibus donis ornaret. Nec satis fuit, nos nihil fuisse, vidit ab æterno, hominè ex nihilo productum totque donis ornatum peccaturum, neque in Adamo tantùm, sed propria

propria etiam voluntate, ac omni genere flagitiorum; atque ita pro innumeris beneficijs ingratum futurum, & innumeras iniurias repositurum. Vidit hoc Deus, & nihilominus, quia *dines est in misericordia*, mundum creauit. Nos sæpe benefacimus homini, qui postea est ingratus, & pro beneficijs acceptis reponit nobis maledicta, quod si antè vidissemus, fortè non benefecissemus. Non sic Deus, sciuit quid facturi essent homines, & tamen creauit homines, adeoque amauit eos, à quibus erat odio habendus, sicut homines Deum, à quo amantur, detestantur. Quia autem etiam vidit homines Inferni pœnas promerituros; ita eos dilexit, vt vel sic vellet eis remedium suppeditare. Remedium in quo vnico infinita eius bonitas abundè demonstratur. Quæ enim nisi infinita clementia & charitas pro tam ingrato & inimico homine redimendo daret id quod habet pretiosissimum, charissimum, nimirum Filium suum vnigenitum, vnum ac eundem Deum secum, in quo *inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter*? De- Col. 2. 9. dit autem non quomodocumque, sed fecit eum passibilem, vt pro nobis famere, sitire, frigere, alapis, flagellisque cædi, damnari, occidi posset, & maximos pati cruciatus.

Infinitæ huius bonitatis arcanum adhuc plus detegit modus dandi, qui, tametsi postquam homo fieri decreuit, perfecti viri corpus, quale fuit Adami, accipere potuisset, haud tamen ita fecit, sed *ex muliere nasci voluit*. 1. Vt ab infantia pro nobis pateretur, vnde ipse ait: *Pauper sum ego, & in laboribus à iuuentute mea*, adeo amauit labores, cum eos nos, quantum possumus fugiamus. 2. Vt diuina bonitas tantò se ampliùs diffunderet in vtrumque humanæ naturæ sexum, si *virum* ad infinitam filij Dei naturalis, *feminam* verò ad matris ipsius Dei dignitatem euexisset; quæ, vt S. Thomas docet, est quodammodo etiam infinita. Ex qua re ostenditur, Deum omnibus benefacere: Nam in Christo IESU, non est Indus, neq; Græcus; non est seruus, neq; liber; non est masculus, neq; femina. 3. Vt perditio nostra, quæ à viro & femina cepit, ab alio viro & femina restauraretur; à viro quidem præcipuè tamquam à capite, & vnico Mediatore nostro, patreque futuri sæculi; sed ab eius Matre, tamquam coadutrice in opere Redemptionis. Nam Christus est Beatissimæ Virginis sanguis & caro. Hinc

Ephes. 2. 4.

Col. 2. 9.

VII.

CVR E VIRGINE NASCI VOLVERIT DEVS? Gal. 4. 4.

Psal. 87. 16.

S. Thom. 2. p. 2. q. 15. 2. 6. ad

Gal. 3. 28.

